

ních, došlo opět k úmluvě, že se bude projednávati jen jeden spor za každou skupinu zřízenců (za koláře, kováře, strojníky, ovčáky atd.), ježto výsledek těchto sporů bude rozhodným i pro spory nyní projednávané, čímž zřejmě naznačila, že tyto spory měly podle úmyslu obou stran zůstatí zatím v klidu, by se tím věc zjednodušila a ušetřilo se útrat sporů. K tomu budiž doloženo, že obě strany vycházejí ze skutkového předpokladu, že spory, o nichž strana žalující tvrdí, že měly býti podle úmluvy projednávány napřed (vesměs z roku 1926), nejsou dosud právoplatně skončeny. Dokud tedy nebude ve sporu zjištěno, za jakých okolností, na jakou dobu a k jakému účelu byl klid řízení dne 27. října 1926 ujednán, nelze se vysloviti o tom, zda se zřetelem na to, že řízení od tohoto dne až do dne 9. července 1928 zůstalo v klidu, nutno míti za to, že v řízení nebylo ode dne 27. října 1926 ve smyslu § 1497 obč. zák. řádně pokračováno (srv. Ehrenzweig 1925 § 133 II, rozh. Gl. U. nová řada XVIII 7373, rozh. 4180 sb. n. s., rozh. V 211 rak. nejv. soud. dvoru z roku 1923). Na rozřešení otázky posléz uvedené závisí rozhodnutí o námitce promlčení a podle toho rozhodnutí nechť první soud uváží, má-li další jednání rozšířiti i na jiné body, jež dosud zůstaly sporné.

Čís. 9047.

Ručení za škodu z provozu silostrojů.

Zákon ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., se nevztahuje na automobilové stříkačky a jiné silostroje, jež neslouží k dopravě osob nebo věcí. Řidič automobilové stříkačky jest »třetí osobou« ve smyslu § 2 zák.

(Rozh. ze dne 20. června 1929, Rv II 7/29.)

Žalobkyně utrpěla úraz při srážce auta žalovaného, jež si k jízdě najala, s automobilovou stříkačkou. Žalobě, již se domáhala na žalovaném a na jeho řidiči náhrady škody, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Pravoplatným trestním rozsudkem ze dne 24. ledna 1928 jest zjištěno, že řidič osobního auta Václav W. zavinil škodnou událost a tím poranění žalobkyně. Nepřichází tu tedy ohledně něho vyvíňovací důkaz podle § 2 aut. zák. vůbec již v úvahu, an jest civilní soud pravoplatným odsuzujícím trestním rozsudkem podle § 268 c. ř. s. vázán. Žalovaní ručí tedy za škodu podle § 1 aut. zák. Leč bylo uvážiti, zda nepochází škoda nebo její rozsah alespoň částečně i ze zavinění řidiče autostříkačky střetnuvší se s osobním autem (§ 2 poslední odstavec aut. zák.) Nižší soudy pochybily potud, pokud přihlížely k ustanovení § 3 aut. zák. a zabývaly se otázkou, zda jde o solidární ručení řidičů, pokud se týče vlastníků obou vozidel, osobního auta a hasičské automobilové stříkačky, neboť se zákon o povinném ručení z provozu silostroje vůbec nevztahuje na auto-

mobilové hasičské stříkačky a jiné silostroje, jež neslouží k dopravě osob nebo věcí, jak bylo v rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu ze dne 7. prosince 1928 č. j. Rv II 337/28 čís. 8545 sb. n. s. zevrubně odůvodněno a na kteréžto rozhodnutí se poukazuje. Nelze tedy použití ani ustanovení § 3 aut. zák. o ručení za náhradu škody třetím osobám, která vznikla střetnutím se několika různých automobilových provozů, a jest pokládati řidiče autostříkačky proti žalovaným za »osobu třetí« ve smyslu § 2 aut. zák. Avšak nižší soudy se zabývaly otázkou, zda nepočází škoda alespoň částečně ze zavinění řidiče autostříkačky Aloisa K-a, učinily potřebná skutková zjištění i po této stránce, odvolací soud uvažoval i o tom, zda se nemá uznati jen na část nároků uvedených v § 1 aut. zák. a odpověděl právem k této otázce záporně, zjistiť, že autostříkačka jela těsně vedle překážkových kamenů, takže nemohla již více doleva vyhnouti a že sázka vznikla jen nedostatečným vyhnutím žalovaného řidiče W-a. Tato zjištění nelze již v dovolacím řízení napadati. Odvolací soud tudíž právem potvrdil rozsudek prvního soudu, jímž bylo uznáno, že je žalobní nárok na náhradu škody proti žalovaným důvodem po právu.

Čís. 9048.

Byla-li podána žaloba podle §§ 35 a 36 ex. ř., nemající žalobního návrhu, aby exekuce byla prohlášena za nepřipustnou, nýbrž navrhuje toliko zrušení exekuce, a nebyla-li zjednána přípustná náprava v první stolici, jest odmítnouti žalobu pro nepřipustnost pořadu práva a zároveň jest zrušiti vynesené snad již rozsudky i s předchozím řízením z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 6 c. ř. s.

(Plenární rozhodnutí ze dne 21. června 1929, Pres. 1483/28.)

Nejvyšším soudem byla různým způsobem řešena otázka, kterak jest rozhodnouti o žalobách podaných podle § 35 a § 36 ex. ř., když jejich žalobní návrh zní toliko na zrušení exekuce. V rozhodnutích Rv I 612/24 (sb. n. s. 3996), Rv I 1017/25 (sb. n. s. 5135), Rv I 901/28, Rv I 902/28, Rv I 1360/28 a Rv I 1376/28 byla žaloba zamítnuta v podstatě z toho důvodu, že se žalobní návrh nadomáhá rozhodnutí o námitkách proti nároku (§ 35 ex. ř.), nebo proti povolení exekuce (§ 37 ex. ř.), nýbrž jen důsledku takového rozhodnutí, totiž zrušení exekuce, jemuž nelze vyhověti. V rozhodnutích Rv I 388/28 (sb. n. s. 8125), Rv I 631/28 a Rv I 904/28 byla žaloba odmítnuta pro zmatečnost (§ 477 čís. 6 c. ř. s.), poněvadž se žalobní žádost domáhá pouze zrušení exekuce a o tomto návrhu nelze pořadem práva vůbec rozhodovati a byly rozsudky nižších soudů i řízení jim předcházející jako zmatečné zrušeny. V zájmu jednotnosti rozhodování byla sporná otázka přikázána prvním presidentem nejvyššího soudu k rozhodnutí sesílenému senátu, který se usnesl na právní větě v čele uvedené.